

ÉLŐ KÖVEK

A zombói Kisboldogasszony Plébánia hírlevele – 2021. május 2.

HALLD MEG JÓ ISTENEM, LEGBUZGÓBB IMÁMAT: KÖSZÖNÖM, KÖSZÖNÖM AZ ÉDESANYÁMAT!

Amióta megszületett a kisfiam, úgy érzem, soha nem tudom majd meghálálni az Úrnak azt a hatalmas ajándékot, amit az anyasággal nekem adott. Mindig is vágytam rá, hogy egyszer édesanya legyek, bár azt hiszem sosem voltam vele tisztában, mennyi aggódással és bizonytalansággal is jár majd, azonban minden nehézség ezerszeres örömként térül meg. Ahogy az élet más területein, így az anyai hivatás küzdelmeiben is velünk van az Isten és hegyeket megmozgató erőt ad. Úgy gondolom, egy nő sem tudja milyen erős, amíg édesanya nem lesz, végtelenül hálás vagyok Istennek, amiért méltónak talált erre a hivatásra és, hogy kegyelméből májusban újra megélhetem az édesanyává válás csodáját.

(Offra Zsanett)

Amikor anyává váltam, nem tudtam mennyire nagy ajándékot és feladatot kaptam Istentől. Két lányom öröme, bánatok, küzdelmek és boldog pillanatok állandó hullámváltozása során felnőttem. Az éjszakai munkavégzést mindig kárpótolta az együtt tölthető idő. A születésnapon gyermekzsúrok vidám hangulata feledtette az addigi gondokat. Visszatekintve gyorsan elröpültek az évek, és a lányaim és férjhez mentek.

Akkor következett a jutalom, Isten legeslegnagyobb ajándéka: az unoka! Amikor Bálint unokámat a születése utáni pillanatban megmutatta a nővérke (mert a szülésnél a klinika folyosóján várakoztam) nem hittem a szememnek: gyönyörű kisbabát láttam, tudtam ez egy életre szóló szeretet kapcsolat kezdete. A szememben csak örömkönnök jelenhetnek meg, erre nincs szó. A kis Zolika születésekor járvány veszély miatt már csak a hazahozatalnál találkoztunk, de a lányom elküldte a videót, ahogyan először rácsodálkozott félszeg, aranyos mosolyával a világra ez a csöpp kis gyönyörű gyermek. Akkor értettem

meg azt a mondást, hogy az angyalok nem szárnyakkal, hanem csodálatos kisbabaként érkeznek a földre. Nagyon elvárásos, ahogyan fejlődnek, kedvesek és szeretnek, amit egy nagy láthat két kicsi ragyogó szempárban az az egész világot jelenti.

Nagy örömhírt szeretnék megosztani mindenkivel, mert Isten megajándékozta családjunkat egy kislány unokával, akit május hónapra várunk nagy izgalommal. Nincs annál nagyobb öröm, mint, amikor a kezemet boldogan megfogja egy kicsi kéz és visz magával játszani, akkor megszűnik a világ minden terhelő gondja, csak szárnyal a szívem a boldogságtól. Igazából nem is nagymama vagyok, mert Bálint unokám "kicsi mamának" szólít kedvesen, ugyanis egyszer alig értem el a szilvaszedő létra tetején. Átéletem a féltés és szeretet minden szintjét, köszönöm Istennek, hogy amiért anya voltam jutalmul nagymama lehetek!

Igyekeztem röviden írni, de sok oldalon keresztül tudnám ezt az örömet ecsetelni, kívánom minden édesanyának, hogy a világ legnagyobb ajándékát átélhessék: a nagymamává válás öröme megtapasztalhassák, sok éven át örüljenek egymásnak, mert másképpen ragyog a nap, ha együtt lehetünk az unokával, elfelejtődik minden gond, bánat, fájdalom, csak egy dolog marad a szeretet és boldogság.

(Királyné Marika)

SZÜLŐSÉG

Tanulmányaimból visszasejlenek: Mérei, Gordon, Vekerdy és mások gondolatai. Nagyon jó hallgatni, olvasni a neveléstudományi szakembereket, sokat lehet tanulni tőlük erről a szép, de végül is önfelkészítő folyamatról, gyermekeink neveléséről.

Gyermekvállalás előtt azt gondoltam, elég bölcs leszek majd, ha gyermekem lesz. Biztosan megérek majd rá, s birtokában leszek a „nevelés tudományának” egyrészt tanulmányaim által, másrészt Isten kegyelméből, aki „készzé” tesz engem ennek a hivatásnak a gördülékeny megéléséhez, helyes döntéseim meghozatalához. Ez a bölcsesség a mai napig érik, a tudást nem kapjuk kézhez.

A szülőség egy tanulási folyamat. Maga a folyamat az, amelyben az ember esetleg bölcsébbé válhat általa, hogy kölcsönösen és szívvel benne van abban a kapcsolatban, amelyben gyermek és szülő egyszerre fejlődik, formálódik. Ebben a növekedésben nincs alá vagy fölérendeltségi viszony, egyszerre tanuló és tanító minden résztvevője. Erre különösen a Peti

ÉLŐ KÖVEK

A zsombói Kisboldogasszony Plébánia hírlevele – 2021. május 2.

fiunk betegsége közben megélt lelki folyamatok döbbsentetnek rá, és kegyelemnek éljük meg, hogy tanítói hagyatékából is sokat meríthetünk a további életünkhöz.

A földi dolgok végességének tudatosulása az, ami sokat segített abban, hogy átértékeljem szülői mivoltomat. Itt és most van még rá lehetőségem, hogy önmagamat figyelve, ezt a felismerést szem előtt tartva próbáljak meg fejlettebb lelkű szülővé élni. Még ezen tapasztalás birtokában is gyakran élek meg bukást a mindennapok gyengeségei, fáradságai mellett.

A másik fontos felismerésem az az, hogy képviselő, közvetítő vagyok.

Képviselője vagyok annak az atyai szeretetnek, amivel én is szeretve vagyok. Ez egy sor kérdést, feladatot vet fel. Meg tudom-e élni a saját istengyermekségemet, amivel az Atyára hagyatkozhatok, és tudok-e ebben a folyamatban én is biztonság lenni a gyermekem számára? Tudok-e szeretetháló képezni, amelybe visszahullhat? Jól áll-e az atyai ház, szív, amely befogad, visszafogad? Tudok-e adni ma egy ölelést, amely erőt ad neki? Le tudom-e küzdeni azt, hogy érvényesítsem a kapott rossz mintáimat, a felülkerekedő egomat?

Ahol most tartok ebben a folyamatban, az az eddigi felismeréseim utáni gyakorlás: Meglássam gyermekemben az Isten gyermekét, és ne a magam folytatását. „Amikor megfogantam anyám méhében, az énem nem az anyámból és az apámból van, a személy az nem az agy, az Valaki. És Isten engem Valakinek akart.” – mondja Barsi Balázs. A gyermek nem a szülőé, hanem Istené. Rám bízta őt, és engem rá. Felelősségem a szolgálat, Isten képviselője.

Ezeket a feladatokat csak Isten jelenlétével, alázattal, a folyamatos tanulásra való hajlandósággal tudom megtenni. Isten tudja, milyen életszentségre hívta el a gyermekemet, s megpróbálok hatékony eszköz lenni a kezében, miközben megélem a saját fejlődésemet is.

(Bálintné Gál Renáta)

„Édes, kedves nagyanyókám...” kezdte kisunokám a verset az óvodai anyák napi ünnepségen, ahová éppen csak odaértem az iskolából, ráadásul értekezletre pedig még aznap délután vissza is kellett érnem valahogy. Amikor azt hallottam, hogy „fogom reszketeg kezéd”, óvatosan körbe néztem, hogy jó helyen vagyok-e. A kegyelemdöfést az adta, hogy felcsendült a dal: „egy nagymaminak nincsen semmi dolga, mert a jó nagyanyó otthon ül...” Teljesen összezavarodtam, valami nagyon rosszul csinállok, ha hatszoros nagymamaként még

most sem tudtam azonosulni a szerepemmel, amiben ilyen sokféle módon szerettem volna megerősíteni.

Ekkor döntöttem úgy, hogy megpróbálok a szavakon túl látni. Megengedtem magamnak, hogy ünnepelem a nagymamaságomat. Ahogy hagytam előjönni az unokás emlékeimet, egyre inkább megajándékozottnak éreztem magam. Az ottalvós esték öröme, bábszínházi előadások izgalma, szívsubilis táborozás Julimami iskolájában, kavicsok válogatása a Balaton partján, madárijesztő öltöztetése a kertben, a „gyerekidő” percei olyan közös élményeket hoztak elő, amelyek egészen mások voltak, mint amiket én éltem meg gyerekkoromban. Nem rosszabbak vagy jobbak, egyszerűen csak mások, mint ahogy a mi életünk is egészen más, mint anyáinké, nagyanyáinké volt. Ott és akkor döbbsentem rá, hogy az élethosszig való tanulás életemnek ezen a területén is érvényes. A nagymamaság is tanulható, de ami még ennél is fontosabb, hogy megélhető, éltető, energiával és reménnyel feltöltő áldott állapot. Hála érte.

(Gáborné Puskás Julianna)

Szeretettel köszöntjük az Édesanyákat, Nagymamákat!

VASÁRNAP 05.02.	10:45 11:00	HÚSVÉT V. VASÁRNAPJA májusi litánia Elhunyt Maróti János és felesége Katalin, Kálmán Antal és felesége Anna élő és elhunyt családtagokért
	18:00	Engesztelő imaóra
KEDD 05.04.	8:00	Igeliturgia
CSÜTÖRTÖK 05.06.	18:00	Szentmise a zsombói édesanyákért
PÉNTEK 05.07.	8:00 10:00 10:45	Szentmise a Rózsafüzértársulat élő és elhunyt tagjaiért gyászmise májusi litánia
VASÁRNAP 05.09.	11:00	HÚSVÉT VI. VASÁRNAPJA Elhunyt Kotroczó Edit és családjaért
	18:00	Engesztelő imaóra